

Flere Gange i den sidste Tid, naar de havde siddet her og holdt Mørkning med lidt Ild i Kaminen og hun troede hendes Tanker hos en anden, havde Jytte pludselig kunnet give sig til at snakke om Tyskeren paa en Maade, som om hun absolut vilde finde paa Undskyldninger for alt det hos ham, som frastødte Folk. Men det var altsaa Gudskelov kun blind Alarm. Naar hun nu blev gift og fik et virkeligt Maal for sit Liv, vilde ogsaa nok hendes gamle Sundhed vende tilbage. Kærlighedens Lykke var jo dog den bedste Medicin. Det kendte hun fra sig selv. — —

X.

Jytte sad fuldt paaklædt foran Spejlet oppe i sit Kammer. Hun var en af de Brunetter, hvem alting klæder, og som derfor let bliver ligegyldige for deres Udseende. Uden mange Overvejelser havde hun af sit Klædeskab taget en broncefarvet Silkekjole med Underærmer af hvide Kniplinger. I Brystet havde hun fæstet en Naal med en Safir. Iøvrigt bar hun hverken Ringe eller andre Smykker.

Hun sad tilbagelænet med Hænderne i Skødet og saae ind mod sit eget Billede i Spejlet. Sad der tankefuldt hendsunken med et mørkt, grublende Udtryk, som kun hun selv kendte.

Hun kunde ikke komme sig af sin Fortrydelse og Skam over den Scene, hun havde opført nede hos Moderen. Det var den gamle Angst, som igen havde besat